

at han opbød Alt for at forsvare og holde paa den Fiskemaaede, som han havde sat i Været, og som lønnede sig vel; men desto mere maa det paastjønnes, at han knap 2 Aar senere i Brev til Formanden af 13. Marts 1874 aabent vedgik, at han havde forandret Tanker om den skadelige Virkning og nu ansaa det for en Nødvendighed for „vore Ryster, Fjorde og Bugter“ ialtsald at indskrænke Aalevaadsfiskeriet til en kort Tid af Aaret, om ikke hellere „helt at forbyde det;“ han betragtede nemlig Puls-, Bøt- og Snurrevaadsfiskeriet som fuldt saa skadeligt som det med Drivevaad for Sejl. Udtalelse af en saadan Mand til Fordeel for det Forslag, vi have stillet, maa tillægges mere end almindelig Betydning (S. Udv. Prot. S. 19.)

Ikke mindre bestemt udtale de paagjældende Limfjordsfiskere sig i det under 2 nævnte Andragende for Nødvendigheden af paa enhver Maaede at forebygge Fiskeriets Ødelæggelse. Naar de synes at stille Fiskernes Tarv foran Fiskeriets Bevarelse, saa kunne vi Intet indvende derimod; thi med dets Bevarelse plejes Fiskernes Tarv allerbedst. Det er imidlertid foran i nærværende Betænkning godtgjort, at Fiskeriet ikke kan bevares uden hæmmende Foranstaltning, og at der maa stilles en lovbunden Fiskemaaede som Værn imod en hensynsløs Brug. Idet de bede om „Bøtvaad“ som Minimum, saa forudsætte vi, at der menes Bøtvaad med den læmpeligste Brugsmaaede: Vaad til Vaad, og denne er da ved Forslagets § 33 indbrømmet for Limfjorden; men skulde der være tænkt paa Bøtvaad efter Lov 22. Marts 1867, saa kan Udvalget ikke anbefale det. Heller ikke kan Udvalget, navnlig under Hensyn til de sidste Aars Begivenheder billige en Frihed paa Fjordene, som det netop maa antage det sortjenstligt, at det ved sit Lovforslag har søgt at begrænse. Allerede siden Forordningen 22. Juni 1761 have Limfjordens Dnboende havt Eneret til Pulsfiskeriet sammesteds med Udelukkelse af alle Andre; naar denne Ret nu udstrækkes til at gjælde alt andet Fiskeri, saa synes der at være Grund til at tilstaa de øvrige Landets mindre Fjorde den samme Ret. Naar derhos Brugen af Puls- og Bøtvaad er indbrømmet overalt udfor de aabne Ryster udenfor en Afstand af 300 Favne fra Land, skjønnes ikke rettere, end at de ydste Fiskere have en tilstrækkelig vid Tumleplads for deres Virksomhed.

I det under 3 anførte Modandragende paastaas at „Fiskeriet hertilands har taget noget Opsving ved Drivevaadfiskeriet, men dog langtfra i saa høj Grad, som det burde være Tilfældet“. Denne Paastand indledes og støttes med de bekendte Sentenser om vort Fiskerivæsens mangelfulde Ordning, . . . „Fiskeriet drives langtfra med saadan Kraft og paa saadan Maaede, som det burde“ . . . „vort Land staar langt tilbage for vore Naboer“ o. s. v. Disse Udfald have noget vist Tiltrækkende ved sig for Mange; men de, som have gjort sig fortrolige med Forholdene, ville snart se, hvad Vægt der kan lægges paa dem. Ved Gjennemlæsning af, hvad vi tidligere have anført paa forskjellige Steder i nærværende Betænkning om Drivevaaddene (Zeesen), formene vi, at der vil findes tilstrækkelig Vejledning til Bedømmelsen af dette Andragende, hvori en Interessessag for nogle Faa stilles op mod en Velfærdsag i strengere Forstand for Mange.

Skulle vi nu se hen til, hvorledes stedlige Øvrigheder og kommunale Myndigheder have stillet sig overfor Bevægelsen, saa kunne vi ikke finde det nødvendigt paany at skride til Specifikation af Erklæringer og Udtalelser i en endnu langt større Mængde end selve Besværgingerne beløbe sig til. Faa af disse have været indgivne uden gennem de lokale Øvrigheder, og meget hyppig have vedkommende Sogneraad givet Paategning; hine have derhos — navnlig skal det siges om de fynske Amtshuse — anvendt megen Omhu paa at søge Sagen nøjagtig oplyst, for at faa det rette Syn paa den. Mere eller mindre stærkt have Øvrighederne udtalt sig for Klagerne, og flere have bestemt karakteriseret Fiskemaaeden som fordærvelig og forkastelig; hvor Udtalelserne falde mere forbeholdne, indrømmes gjerne Mangel paa fornødent Kjendskab, og Amtshusene i Odense, Svendborg og Holbæk have tilkjendegivet Dnsse om Spørgsmaalets Drostelse ved faghyndige Mand. Ifkun Dommere i Wedellsborg Birk synes, idet han dog udtaler sig svævende, tilbøjelig til at antage, at Drivevaaddene ere ikke saa skadelige Kestaber, som de skildres. Sogneraadene have omtrent gjenemgaaende støttet deres Kommunebeboeres Besværginger; flere have paa deres Begne anholdt om Udstedelse af Forbud i særligt Andragende.

For at opnaa Kundskab om Holdbarheden af den i de sidste 3 Aar opstaaede Misfornøjelse tilskrev Udvalget i Høsten 1873 de tvende Amtshuse i Fyn, hvor Betyngningen over Drivevaaddene syntes mest fremtrædende, om at faa oplyst navnlig, hvilke Erfaringer man siden de sidste Indstillinger havde haft Lejlighed til at gjøre i de fynske Fjorde og Sunde med Hensyn til Anvendelsen af Drivevaad, samt om der maatte være foregaaet nogen Forandring med den fiske Almues Holdning overfor dette Fiskeri og dens Opfattelse af dets Skadelighed; med Hensyn til de øvrige Aalevaad havde Udvalget ad forskjellige Veje stadig et vaagent Øje med Hseffjord der fornemmelig var hjemmestøttet af disse Kestaber. Med Skrivelse fra Svendborg Amt af 1. Decbr. f. A. modtog Formanden de begjærte Oplysninger, hvorved det maa fremhæves, at Amtmanden i Svendborg slutter sin Betænkning med den Bemærkning, at han vilde anse det for heldigt, om der blev givet et ubetinget Forbud mod enhver Anvendelse af Bunden Aalevaad i de danske Farvande. Denne Be-